

Covet 2

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Tracy Wolff

c o y e t 2

Deel 3 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0860-8
ISBN 978-94-023-2603-1 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Covet*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Bree Archer,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet, bv

© 2021 by Tracy Deebs-Elkenaney.
First published in the United States under the title COVET: Crave series #3.
This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Noot van de auteur

Dit boek bevat situaties waarin paniekaanvallen, dood en geweld, emotionele mishandeling en gevangenschap, en seksueel getinte situaties voorkomen. Ik hoop dat ik deze zaken met de grootst mogelijke zorg heb behandeld, maar als ze een trigger voor jou kunnen vormen, wees dan gewaarschuwd.

Niet alles van suiker is zoet

Ik moet het Nuri nageven. De coördinaten die ze ons heeft gegeven voor het huis van de Feeks kloppen als een bus. Toen we ze op Google Maps opzochten hadden we allemaal zo onze twijfels, want er was er helemaal niets te zien. Toch besloten we het erop te wagen.

Dus ja: Nuri 1, Google 0.

Aangezien Macy nooit bij deze heks thuis was geweest en we het niet aan oom Finn durfden te vragen, konden we geen portal gebruiken en moesten we meevliegen op de rug van Flints en Edens draken. Het was een lange, koude vlucht, maar dat gaf me wel veel tijd om na te denken.

Hudson had een uur lang geprobeerd om het ons uit het hoofd te praten en hield stug vol dat hij nooit zou toestaan dat we de prijs betaalden die de Feeks zou vragen voor de informatie die we nodig hebben om hem te redden. Maar ik kon echt geen andere oplossing bedenken. Cyrus zou hem hoe dan ook in die gevangenis opsluiten. Ik vermoedde dat de ware reden achter het arrestatiebevel was dat Hudson veel te machtig was om hem vrij te laten rondlopen tijdens het volgende deel van Cyrus' plan. En hoewel we het niet graag willen toegeven is Cyrus wel degelijk iets van plan. We kunnen absoluut niet toestaan dat hij Katmere inneemt.

Dus ja, we hebben de Feeks nodig om Hudson en mij te behouden voor levenslange opsluiting in een martelgevangenis. Dat zou ik al als winst beschouwen. En als het ons lukt om eerst de smid en

vervolgens het beest te bevrijden, en we daarna ook nog eens de Kroon vinden waarmee we de oorlog kunnen voorkomen, wordt die winst verviervoudigd. In dat geval maakt het me niet uit wat we ervoor moeten doen.

Ik huiver.

Hudson klemmt zijn armen wat strakker om mijn middel en buigt zich over me heen. ‘Het komt heus wel goed,’ zegt hij luid bij mijn oor om boven de ruisende wind uit te komen.

Ik knik en knijp kort in onze levensgezellenband.

Dit is een gesprek dat ik niet met hem kan voeren. Voor de verandering weigert Hudson om iets onder ogen te zien en dat zou mijn eerste aanwijzing moeten zijn dat hij ervan overtuigd is dat deze trip heel akelig zal aflopen. We moeten echter te weten zien te komen hoeveel een manier om uit de gevangenis te ontsnappen ons waard is. Wat ben ik bereid op te geven om hem te redden?

Alles. Het antwoord dendert over mijn zenuwen, wat me duidelijk zou moeten maken hoe akelig dit écht zal worden. Maar als ik naar mijn vrienden gluur realiseer ik me dat mijn antwoord hetzelfde zou luiden voor hen allemaal. Dit is nu mijn familie en ik zal hen koste wat het kost beschermen.

We cirkelen eenmaal om het eiland heen om het te inspecteren. Niet dat er veel te observeren valt, behalve het enorme huis dat precies in het midden staat. En eerlijk gezegd is het gebouw voor ‘huis’ uitmaken een beetje alsof je een vijfsterrenhotel met een goedkoop motel vergelijkt. Het is namelijk een gigantisch landhuis midden in de Stille Oceaan.

Ik zou er graag nog een paar keer omheen willen vliegen om te bepalen hoe we het huis het beste kunnen benaderen. Na onze ervaringen bij de vrouw van de smid ben ik een beetje op mijn hoede. Maar het is een race tegen de opkomende zon die boven de horizon uit gluuert, wat betekent dat Hudson en Luca geen tijd meer te verliezen hebben. Gelukkig kan Macy na afloop een portal vormen om terug te keren naar school.

Flint en Eden zetten als eerste de afdaling in, met Jaxon als achterhoede. Het is nogal duidelijk dat Hudson zich er mateloos aan

ergert dat Jaxon op eigen kracht kan 'zweven' terwijl hij op Flints rug zit. Onder normale omstandigheden zou hij natuurlijk vervagen, maar zelfs Hudson Vega is er nog niet achter hoe hij over een oceaan moet rennen. Ik heb aangeboden om ook op de draak mee te vliegen en dat leek te helpen. En ik moet eerlijk bekennen dat ik bang was dat de spieren in mijn bovenrug nog niet sterk genoeg waren voor een vlucht over de oceaan en dat ik iedereen zou ophouden.

Hudson zegt er echter niets over tegen Jaxon, als we naar het huis staan te kijken. Maar ik weet vrij zeker dat dat eerder iets te maken heeft met het huis dan dat Hudson zich terughoudend opstelt tegenover zijn jongere broer.

'Het ligt toch niet aan mij, hè?' vraagt Eden. 'Jullie zien het toch ook allemaal?'

'Het is moeilijk over het hoofd te zien,' antwoordt Mekhi, die met grote ogen omhoogkijkt.

'Hoe noem je dit soort architectuur eigenlijk?' vraagt Flint. Hij kijkt naar Macy.

'Waarom vraag je dat aan mij?' zegt ze. 'Zie ik eruit alsof ik in zo'n huis zou wonen?'

'Oké, dus het is niet een typisch heksendingetje? Jullie wonen niet allemaal in zulke huizen?' Luca kijkt haar nieuwsgierig aan.

'Ik woon in een kasteel. Hetzelfde kasteel trouwens waar jullie ook allemaal wonen, voor het geval jullie dat zijn vergeten.'

'Jawel, maar het gaat erom dat iemand hiervoor heeft gekozen,' vervolgt Flint, terwijl hij alle details van de buitenkant van het huis in zich opneemt. 'Je bouwt niet per ongeluk een huis dat er zo uitziet.'

'Denk je dat ze een oven heeft?' vraagt Mekhi. 'Moeten we daar bang voor zijn?'

'Ik weet vrij zeker dat ze een oven heeft,' zeg ik tegen hem. 'Die hebben de meeste mensen namelijk.'

'Misschien gebruikt ze liever een grill,' oppert Hudson droog.

'Doen mensen dat echt?' vraagt Flint, die verwilderd van de een naar de ander kijkt. 'Grillen?'

‘Voor een draak ben je wel erg gevoelig,’ zeg ik.

‘Hoezo?’ zegt hij zo beledigd dat zijn stem hoger klinkt dan anders. ‘Ik vlieg zelf toch ook niet over de campus om wilde dieren te barbecueën met mijn vlammen?’

‘Ik gok zelf op een pizzaoven.’ Jaxon grijpt onverstoorbaar terug op het vorige gespreksonderwerp. ‘Volgens mij zag ik er aan de achterkant een staan toen we een rondje vlogen.’

‘Laten we maar aanbellen,’ zegt Eden, en ze loopt naar de voordeur. ‘Die dingen worden heel snel warm, dus dan is het in elk geval snel voorbij.’

‘Hoe warm?’ vraagt Mekhi, die haar over het met bloemen omzoomde pad volgt.

‘Heeft iemand al bedacht hoe dit soort architectuur heet?’ vraagt Flint nog een keer, starend naar de met linten versierde lantarenpanelen langs de randen van het grasveld die elk een anders gekleurde lamp bovenin hebben hangen.

‘Peperkoekhuis?’ snauwt Eden.

‘Eerder een peperkoeklandhuis,’ verbetert Hudson haar, terwijl hij de trap naar de voordeur beklimt.

‘Peperkoekvilla?’ stel ik pal achter hem voor.

‘Peperkoekskihut,’ zegt Luca beslist. ‘Op een tropisch eiland.’

‘Wat is zij dan?’ vraagt Flint peinzend.

‘Architectonisch gehandicapt,’ fluister ik als we eindelijk voor de voordeur staan.

‘Is het te vroeg om aan te kloppen?’ vraagt Macy. ‘Ik weet dat we Hudson en Luca uit de zon moeten zien te krijgen, maar stel nou dat ze nog slaapt?’

‘Ik slaap niet,’ zegt een hoge, melodieuze stem achter ons.

We draaien ons met een ruk om en zien dat een lange, beeldschone vrouw in een bloemetjesjurk ons gadeslaat. Aan haar ene arm hangt een mand vol met bloemen en kruiden.

‘Het uur voor de dageraad is het beste moment om ingrediënten voor mijn drankjes te plukken,’ zegt ze. Ze huppelt op haar tenen de trap op en kijkt ons om beurten aan. ‘Maar ik ben eerder teruggekomen toen ik jullie zag landen.’

‘Sorry dat we je storen,’ zegt Macy met haar allerliefste stemmetje.

‘Dat is niet erg, hoor. Ik vroeg me al af wanneer jullie zouden komen.’ Ze zwaait met een sierlijke, met lichtpaars gelakte nagels getooide hand en de dubbele deuren van het huis zwaaien open. ‘Kom binnen, dan zal ik thee voor jullie zetten.’

Hoewel het de uitnodiging is waarop we hoopten ben ik toch benieuwd of dit wel de vrouw is met wie we willen spreken. Dit kan onmogelijk de Feeks zijn. Ik had een krom, oud vrouwtje verwacht, maar zij... zij is net een Griekse godin. Lang golvend haar, een prachtige porseleinkleurige huid en helderblauwe ogen die ons aandachtig bestuderen.

Maar daar komen we alleen achter als we met haar mee naar binnen gaan. En zelfs dan weet ik het nog niet. Wat moeten we zeggen? *Neem ons niet kwalijk, maar ben jij misschien de Feeks?* Dat is natuurlijk best *freaking* onbeleefd. Met name omdat we haar om hulp komen vragen.

Ze gaat ons voor het huis in, haar lange haren wapperend in de wind. Flint loopt achter haar aan en Eden, Hudson en ik volgen zijn voorbeeld. Maar als Jaxon het huis in wil gaan draait ze zich wild om en schreeuwt: ‘Nee!’

Hij verstijft en deinst geschrokken achteruit van de onzichtbare barrière die haar weigering voor hem opwerpt.

‘Wat is er?’ vraag ik. ‘Dat is Jaxon Vega. Hij is –’

‘Ik weet precies wie hij is,’ onderbreekt ze me. Haar blik glijdt naar Hudson. ‘En van wie hier hij familie is. Maar ik laat geen zieloze wezens toe in mijn woning.’

‘Zielloos?’ herhaal ik, inmiddels aardig in de war. ‘Hij is niet zielloos. Hij is een vampier, net als Hudson –’

‘Het spijt me, maar dat zijn de regels.’ Ze kijkt me aan met haar blauwe ogen, die nu fel glanzen. ‘Jij en jouw andere vrienden mogen binnen blijven als jullie dat willen, maar hij blijft buiten. Jullie mogen ook allemaal vertrekken. Maar kies snel. Ik moet de bloemen verwerken.’

Ze loopt naar een woonkamer die zo uit een Europees paleis lijkt

te komen en zet de mand met bloemen op de salontafel. Dan draait ze zich om naar mij. 'Wat wordt het, Grace?'

'Hoe weet je hoe ik heet?' vraag ik.

Ze trekt een fraaie wenkbrauw op, maar geeft geen antwoord.

Uiteraard is er slechts één antwoord mogelijk op haar vraag. We zullen haar voorwaarde moeten accepteren en Jaxon buiten moeten laten, hoe bizar en ongefundeerd haar beschuldiging ook is.

'We blijven natuurlijk binnen,' zeg ik, met een verontschuldigende blik naar Jaxon. De anderen kijken nog altijd verbijsterd, maar sputteren niet tegen. Ze weten net zo goed als ik dat we geen kant op kunnen.

Jaxon reageert niet eens kwaad op haar oordeel, eerder berustend. Hij loopt naar een van de schommelbanken op de veranda, gaat zitten en strekt zijn lange benen voor zich uit om heen en weer te schommelen. Daarbij kijkt hij niemand aan en ik leef vreselijk met hem mee.

Hij zet een indrukwekkende pokerface op, maar ik ken deze jongen en ik heb heel goed door dat haar ongegronde beschuldiging hem echt dwarszit. Het verbaast me dan ook dat hij helemaal niets zegt om zichzelf te verdedigen.

De anderen denken er kennelijk net zo over, want het is duidelijk dat ze niet kunnen beslissen of ze bij Jaxon zullen blijven of bij mij.

Uiteindelijk kiezen Mekhi en Eden ervoor om weer naar buiten te gaan en ik weet dat Luca dat ook zou doen als hij niet uit de zon moest blijven. Macy, Flint, Hudson, Luca en ik blijven in het huis.

Zodra de knoop is doorgehakt gaan de dubbele deuren achter ons dicht. De heks gebaart naar de twee lichtgrijze banken midden in de woonkamer. 'Ga zitten. Alsjeblieft.'

Als we aan haar 'verzoek' hebben voldaan loopt ze zelf naar de bloedrode stoel die rechts van de banken staat en neemt plaats, als een koningin die audiëntie verleent.

Serius. Wat koninklijke uitstraling betreft kunnen Nuri en Delilah nog wat van deze vrouw leren en ik zie aan de manier waarop de twee prinsen in het gezelschap ongemakkelijk heen en weer schuiven op hun plek dat zij dat ook doorhebben.

‘Willen jullie iets drinken?’ vraagt ze, haar zangerige stem klingelend als belletjes nu alles precies zo is geregeld als zij dat wil.

Ik heb ontzettende dorst. De vlucht duurde eindeloos en ik was ergens boven Hawaï al door mijn water heen. Maar ik neem pas iets van deze vrouw aan als ik beter weet wat ik aan haar heb. Want haar suikerzoete gedrag komt op mij nogal kunstmatig over en de nasmaak bevalt me niet.

1

Liefde, haat en alles ertussenin

‘Bedankt, maar we hoeven niets,’ antwoordt Flint na een korte, onbehaaglijke stilte.

‘Wat jullie willen.’ Ze knipt met haar vingers en er verschijnt een glas limonade in haar hand. Ze drinkt een grote slok, zonder haar ogen van ons af te nemen. Of dat is omdat ze ons niet vertrouwt of dat ze ons bespot omdat wij haar niet vertrouwen durf ik niet te zeggen. Als ze het glas eindelijk loslaat blijft het naast haar in de lucht hangen.

‘Vertel eens, lieve kinderen. Welk geheim komen jullie hier ont-rafelen?’

‘Volgens mij is het niet zozeer een geheim als wel een oplossing.’ Ik schuif ongemakkelijk heen en weer en probeer te bedenken of het beter is om meteen ter zake te komen of dat we ons verzoek voorzichtiger aan haar moeten voorleggen. Het is namelijk nogal wat en zij heeft geen enkele reden om ons te helpen, behalve haar goede inborst... een goede inborst die ik nu al wantrouw.

Voordat ik kan beslissen wat ik zal zeggen kijkt ze me recht aan. ‘Alles is een geheim, Grace, of we dat nu doorhebben of niet,’ merkt ze vrolijk op.

Ze drinkt weer wat van haar limonade en laat het glas daarna opnieuw in de lucht zweven. ‘Weet je, ik moest de afgelopen weken een paar keer aan een oud verhaal denken. Ik ben er nog steeds niet achter waarom het bij me is opgekomen of waarom het in mijn gedachten is blijven hangen. Normaal gesproken dienen verhalen

zich aan en fladderen ze de volgende ochtend weer weg als ze in de gaten krijgen dat ik niemand heb om ze aan te vertellen, behalve mijn bloemen. We zitten hier wel erg geïsoleerd, hè?’

Er klinkt heel even iets van verbittering door in haar woorden, maar die is zo snel verdwenen dat ik denk dat ik het me moet hebben ingebeeld, ook al omdat de anderen er niet op reageren.

‘Maar nu jullie hier zijn begrijp ik dat het verhaal al die tijd op jullie heeft gewacht.’ Ze staart ons een voor een aan. ‘Ik wil jullie vragen om me dit tripje naar het verleden te gunnen, als jullie het niet erg vinden.’

‘Nee hoor, dat vinden we helemaal niet erg,’ zeg ik glimlachend. ‘Ik denk juist dat we heel graag willen horen wat je ons te vertellen hebt.’

‘Machtig en nog diplomatiek ook. Je bent een aangename verrassing, Grace.’ Ze lacht, maar de lach bereikt haar ogen niet. Nu is dat oké, want ik weet vrij zeker dat die van mij mijn ogen ook niet bereikt.

Hudson vindt het helemaal niets. Ik voel dat hij gespannen naast me zit, zijn lichaam een beetje naar dat van mij gebogen, alsof hij klaarzit om alles tegen te houden wat mijn kant op komt, inclusief de Feeks.

Maar ze leunt met een tevreden lachje achterover in haar stoel en begint te vertellen. ‘Heel lang geleden zong magie in de wind die door de bomen ruiste. Ze speelde tikkertje met de golven die de kust streelden en danste in de vlammen die brandden om de aarde rijker en welwillender te maken. Ze was prachtig en eenzaam, en op deze wereld van ongebreidelde macht, een wereld die totaal anders was dan de wereld die we nu zo wanhopig proberen te begrijpen, werden twee kinderen geboren.’

Terwijl ze de basis legt voor haar verhaal schitteren haar ogen steeds feller, schittert zichzelf steeds feller, alsof haar hele wezen van binnenuit lijkt te worden verlicht. ‘Het waren twee meisjes, een tweeling zelfs, kinderen van twee godheden, Zamar en Aciel, die elkaar zo liefhadden dat ze een kind wensten. Maar omdat het heel al evenwicht verlangt kregen ze twee dochters, ieder een verschil-

lende keerzijde van dezelfde medaille. Op de avond van hun geboorte stierf Zamar helaas en veranderde in het licht en de warmte waarin elk wezen op deze vreemde nieuwe planeet zich zou koesteren. Aciel was kapot van het verlies, maar zwoer de kinderen zelf op te zullen voeden met alle zorg en steun die de andere godheid hun zou hebben gegeven.'

Ze pauzeert om het haar uit haar ogen te strijken. Tijdens de beweging valt het vroege ochtendlicht erop en ik zie dat het niet lichtbruin is, zoals ik aanvankelijk dacht. Haar haren hebben alle kleuren, rood, blond, bruin, zwart, zilvergrijs en wit, vermengd tot een waterval van kleuren die oneindig lijkt, ook al kan ik dat niet goed uitleggen.

Ze ziet me kijken en strijkt trots met haar handen door haar haren zodat het zonlicht ze op hun mooist belicht. Ik doe mijn best om een grijns te onderdrukken, want ze mag dan machtig zijn, ze is ook fucking ijdel. Ik sla het feitje op in mijn geheugen, want misschien hebben we hier later iets aan, en wacht geduldig tot ze verdergaat met het verhaal.

'Aciel hield van beide meisjes evenveel en zei altijd tegen hen dat ze waren geboren om evenwicht te brengen in het heelal, dat hun macht zo groot was dat die niet aan één persoon kon en mocht worden toevertrouwd. "Macht," zo kregen ze te horen, "heeft altijd een tegenwicht nodig. Je kunt geen kracht hebben zonder zwakte, geen schoonheid zonder lelijkheid, geen liefde zonder haat.'" Ze drinkt weer wat van haar limonade. "Geen goed zonder kwaad."

De zussen werden opgevoed in een wereld die ze zowel liefhadden als haatten, een wereld die Zamar van hen had afgenomen maar hun elke dag weer teruggaf, van zonsopgang tot zonsondergang. Ze groeiden op onder deze zon, ze leerden en hadden lief, ze faalden en floreerden, tot ze op een dag oud genoeg waren.'

Ze zwijgt weer om haar woorden tot ons te laten doordringen en neemt een flinke slok van haar drankje. Ik heb dit deel van het verhaal nooit eerder gehoord, maar ik heb genoeg gelezen om een scheppingsmythe te herkennen wanneer ik die hoor en ik wil dolgraag de rest horen. Ik wil dolgraag weten wie wat creëerde en waar-

om, en welke rol dat speelt in wat wij haar komen vragen. Als het er al een rol in speelt.

En ik moet toegeven dat de Feeks weet hoe ze haar publiek moet bespelen, want we zitten allemaal vol verwachting op de rand van de bank. De anderen hebben allemaal een ernstige, geïnteresseerde uitdrukking op hun gezicht, bijna alsof bepaalde delen van de mythe hun bekender voorkomen dan mij. Nu is dat geen verrassing, want hoe langer ik in de bovennatuurlijke wereld rondloop, hoe duidelijker het wordt dat veel dingen hier anders zijn dan in de mensenwereld. Is het dan echt zo vreemd dat hun ontstaansmythe, hun geloofssysteem, ook anders is?

Waar ik wél van opkijk is het feit dat ik dat niet eerder heb bedacht. Maar ja, tijdens de beroemdste feestdag in mijn cultuur hield ik min of meer een winterslaap...

‘Oud genoeg voor wat?’ vraag ik als duidelijk wordt dat ze zo’n lange stilte laat vallen omdat ze wil dat iemand het vraagt.

‘Om een naam voor zichzelf te kiezen, natuurlijk. Zie je, liefje, Aciel kon dat niet. Een naam aan iemand schenken is een heilig ritueel en na het wegvallen van de andere godheid moesten de twee meisjes naamloos door het leven gaan tot ze oud genoeg waren om het ritueel zelf uit te voeren.

En zo zagen Cassia en Adria het licht.’

De namen van de zussen schieten als bliksem door de kamer, razendsnel, helder verlicht en allesomvattend. De anderen knikken, alsof dit deel oude koek voor hen is. Opeens realiseer ik me dat ik bepaalde stukken van het verhaal wel degelijk eerder heb gehoord, tijdens de vakken geschiedenis en magisch recht, al was dat altijd terloops.

De Feeks is zich er niet alleen van bewust dat we de namen kennen, maar schept er ook genoeg in, en haar stem wordt steeds geestdriftiger naarmate het verhaal vordert. De verbittering verdwijnt uit haar glimlach, die hartelijker en minder behoedzaam wordt.

‘Veel culturen kennen Cassia en Adria, hoewel onder een andere naam, en overal in het heelal worden ze vereerd om het offer dat ze

hebben gebracht en om hun welwillendheid. Adria was zo gesteld op orde dat ze wetten in het leven riep om het heelal te besturen dat de zussen beiden liefhadden en verachtten. Daarna schiep ze mensen en verkondigde dat deze de perfecte schepping waren.'

De Feeks gromt bij de laatste woorden, alsof ze niet kan geloven dat iemand het lef kan hebben om mensen perfect te noemen. En hoewel ik nu een bovennatuurlijk wezen ben in plaats van een gewoon mens wordt het meisje in me dat zeventien jaar van haar leven in de mensenwereld is grootgebracht een beetje kwaad om de vijandige houding van de vrouw, ook al moet ik toegeven dat een groot deel ervan terecht is. Kijk tenslotte maar eens wat we Adria's planeet hebben aangedaan... en elkaar.

'Cassia was daarentegen dol op chaos. En om niet onder te doen voor haar perfecte zus schiep zij bovennatuurlijke wezens en verkondigde dat ook die volmaakt waren.' Ze glimlacht vriendelijk naar ons. 'En nu zijn jullie hier, kinderen van Cassia's liefde en verbeeldingskracht.'

Ze stopt even met praten, alsof ze verwacht dat we haar zullen bedanken. Maar wie de Feeks ook is, ik kan me niet voorstellen dat zij een van de twee godinnen uit een eeuwenoude scheppingsmythe is. Het klinkt misschien sceptisch, maar het is gewoon moeilijk te geloven, zelfs in een wereld waarin vampiers en draken op de aarde rondlopen.

'Maar al sinds het eerste moment van hun schepping staan de mensen en bovennatuurlijke wezens lijnrecht tegenover elkaar,' gaat de Feeks een beetje abrupt verder als ze niet meteen wordt overspoeld door een golf van aanbidding. 'Cassia en Adria zagen hun prachtige creaties tegen elkaar ten strijde trekken. De mensen, die in orde geloofden, probeerden het heelal te temmen. Ze stelden voor alles regels op en gaven alles een vaste plek in de orde der dingen. Maar de bovennatuurlijke wezens' – ze schudt haar hoofd als een liefhebbende moeder die haar eigen kinderen nooit zal begrijpen – 'hebben nooit gedijld in orde. Ze vinden het leuker om overal waar ze gaan te vechten, tweedracht te zaaien en vernielingen aan te richten.

Adria werd woedend omdat haar kinderen werden afgeslacht door de kinderen van chaos.' Ze staart indringend naar Hudson, alsof de vampiers verantwoordelijk zijn voor al het slechte dat er ooit op de wereld is gebeurd. En dan met name hij. 'De verwoesting van haar schepping verscheurde Adria vanbinnen en ze vergiftigde de Levenskelk die haar zus en haar moest voeden. De kelk die hen in staat stelde om door veel rijken te reizen en hun schepping daar voort te zetten.'

Ze schudt haar hoofd om Adria's verdorvenheid. 'Toen Cassia, de godin van chaos, uit de kelk dronk deed het gif onmiddellijk zijn werk en ze viel als een halfgodin neer op de aarde, haar krachten gehalveerd. Adria had medelijden met haar zus, maar stond volledig achter haar beslissing om haar schepping te beschermen en de orde te handhaven die nodig was om alles te laten gedijen. Maar de dwaze godin vergat één belangrijk ding.'

Ze zwijgt theatraal en drinkt zelfs eerst het laatste beetje van haar limonade op.

Macy zit zo gespannen te luisteren dat ze haar jurk helemaal verfrommelt en lijkt de Feeks met haar wilskracht aan te sporen om verder te vertellen. 'Wat gebeurde er toen?' vraagt ze uiteindelijk als de Feeks niet snel genoeg de draad weer oppakt. 'Wat gebeurde er met Adria?'

'Ze vergat het belangrijkste advies dat Aciel haar had gegeven. Het heelal verlangt evenwicht in alles en daar moest zij een zware prijs voor betalen.'

'Wat dan?' vraagt Flint, die eveneens dolgraag lijkt te willen weten hoe het verder gaat.

'En hoe liep het af met Cassia?' vraagt Macy. 'Overleefde ze het?'

'Adria viel ook neer op de aarde, als halfgodin en ontdaan van een aantal van haar belangrijkste krachten. Want wat de ene zus overkomt moet ook de andere overkomen, om het evenwicht te bewaren. Het is de oudste magie in het heelal.' Ze schudt haar hoofd, alsof ze bedroefd is dat de zussen deze les waren vergeten en om wat er daarna gebeurde. 'Aciel, die hen hun hele leven had liefgehad en aanbeden, liet hen alleen achter, met de belofte te zullen terugkeren

om hen weer op te halen zodra ze hun lesje hadden geleerd, zodra ze hadden geleerd hoe ze met elkaar om moesten gaan en hoe ze het evenwicht tussen chaos en orde moesten bewaren.'

Haar stem sterft weg en ze tuurt over onze schouders naar buiten door de grote glazen ramen achter in de kamer. 'Maar dat was allemaal lang geleden,' fluistert ze na een tijdje. 'En Aciel is nooit teruggekomen.'

Volgens het verhaal zitten Cassia en Adria daarom nog steeds vast op deze aarde en moeten ze gedwongen toezien terwijl de ene generatie bovennatuurlijke wezens na de andere op de ene generatie mensen na de andere jaagt, en andersom. Beide partijen vechten continu met elkaar en weigeren een compromis te sluiten. Ze zijn geen van beide in staat om in harmonie met elkaar te leven of een evenwicht te vinden, precies zoals de zussen hen hebben geschapen.'

Haar stem stukt en ze ademt heel langzaam uit, alsof het fysiek pijn doet om dit deel van het verhaal te vertellen. Als ze uiteindelijk doorgaat is dat op fluisterton. 'Toen de gevechten tussen hun creaties aanhielden en uitmondde in de Eerste Grote Oorlog smeekten de twee partijen hun schepper allebei om een kant te kiezen, zodat ze eindelijk in harmonie konden samenleven, zelfs als dat inhield dat de tegenpartij volledig van de aardbodem werd weggevaagd.'

Adria besloot haar geliefde mensen te helpen en trainde hen, zodat ze in staat waren om de bovennatuurlijke wezens op te sporen en voorgoed te vernietigen. Ze verwoestten levens en ontdeden hele dorpen en steden van bovennatuurlijke wezens, zo grondig dat sommige soorten bijna uitstierven. Maar de bovennatuurlijke wezens weigerden op te geven. Ze bleven tegen de mensen strijden tot er een alles vermorzelende chaos over de wereld heerste.'

Ze stopt even met praten. Haar blik glijdt over de anderen en blijft op mij rusten.

Haar ogen zijn nu angstaanjagend en gloeien zo fel dat ze bijna niet echt lijken. Terwijl ze naar mij staart neemt de spanning in de kamer toe en er trekken huiveringen over mijn rug. Dan zegt ze: 'In deze chaos, in deze wanorde, in deze extremen van liefde en haat werden jullie, de waterspuwers, geboren.'

2

Evenwichtsbalken zijn niet alleen voor turners... maar zouden dat wel moeten zijn

Haar woorden knetteren op mijn huid en denderen langs mijn zenuwuiteinden, en mijn hele lijf wordt koud, warm en weer koud.

Ik heb mijn best gedaan om me niet te laten beïnvloeden door haar theatrale gedrag, om te doen alsof het verhaal over Cassia en Adria lang niet zo fascinerend is als het is. Maar met haar laatste onthulling heeft ze me te pakken, en aan de tevreden glimlach om haar mond te zien weet ze dat donders goed.

Dit is waar ik al die tijd naar op zoek ben geweest. Het ontstaans-verhaal van de waterspuwers dat ik in geen enkel boek heb kunnen vinden.

Hudson moet mijn opwinding beslist doorhebben, want hij laat zijn handen over het smalle stukje bank tussen ons in glijden en wikkelt zijn pink om die van mij. Zodra zijn huid langs de mijne strijkt beukt er een heel ander soort nerveuze energie door me heen.

Als hij zacht met zijn pink in die van mij knijpt, knijp ik meteen terug. En ik schrik van het enorme verlangen dat deze kleine aanraking door mijn hele lijf jaagt.

De Feeks schraapt een paar keer haar keel, alsof ze in de gaten heeft dat ze mijn aandacht kwijt is. Pas als we ons alle vijf weer op haar focussen begint ze aan het laatste stuk van haar verhaal.

‘Hoewel de godheid Cassia en Adria samen met hun scheppingen liet lijden, liet Aciel hen niet helemaal aan hun lot over. In het besef dat de wereld en de wezens die de dochters hadden gecreëerd wellicht nooit een evenwicht zouden vinden, waardoor de meisjes voorgoed op aarde vast zouden zitten, schonk Aciel hun een nieuw wezen. Waterspuwers.’

Ze glimlacht onheilspellend naar me en het haar in mijn nek staat meteen recht overeind. Diep in me roert zich iets en komt er iets tot leven. Ik denk even dat het mijn eigen waterspuwer is die reageert op de snelle veranderingen in mijn lichaam als ik probeer alle informatie te verwerken die de Feeks ons geeft.

Maar dan klinkt opeens zijn stem in mijn hoofd. Hoewel ik die al wekenlang niet heb gehoord herken ik hem onmiddellijk wanneer hij begint te praten.

Nee, zegt hij. Nee, nee, nee. Ga daar weg.

Maak je geen zorgen, antwoord ik het Ondoodbare Beest, dat me op een of andere manier weet te bereiken, ondanks de enorme afstand tussen ons. *Ze zal ons geen kwaad doen.*

Dit is slecht, slecht, slecht, zegt hij.

Maak je geen zorgen, zeg ik nog een keer. *Ik moet weten hoe we zijn ontstaan. Ik moet weten wat er met ons is gebeurd.*

Hij zegt verder niets meer en stuurt me alleen een akelig voor gevoel voordat hij verdwijnt. Wist ik maar of dit komt doordat hij vastzit en wil dat ik hem kom bevrijden, of doordat hij iets weet wat ik niet weet en het me probeert te vertellen... of het juist voor me probeert achter te houden.

Het komt wel goed, zeg ik tegen hem. *Ik beloof dat ik bij je terugkom. Ik beloof dat ik je zal bevrijden.*

Maar hij is verdwenen, net zo simpel en onverwacht als hij is gekomen.

‘De godheid die de meisjes had gecreëerd maakte dus ook de waterspuwers?’ vraagt Luca, zo geconcentreerd dat hij zijn ogen tot spleetjes heeft geknepen.

‘De godheid die de godinnen had gecreëerd,’ verbetert ze hem. ‘Inderdaad. Om balans te vormen tussen de krachten van orde en

chaos die de mensen en de bovennatuurlijke wezens hadden veroorzaakt creëerde Aciel waterspuwers, in de hoop dat die na een tijdje het evenwicht zouden terugbrengen en dat de meisjes zouden worden vrijgelaten uit het aardse rijk nadat ze hun lesje hadden geleerd. Maar om die mogelijkheid werkelijkheid te laten worden moest Aciel een wezen scheppen dat zich niet door een van de twee kanten zou laten inpalmen.

Aangezien de waterspuwers zijn gevormd uit de bron van alle magie in plaats van uit orde en chaos heb jij beide in je, Grace. De wens om orde te scheppen, de wens om chaos te scheppen. Altijd in oorlog verward, maar ook altijd in harmonie. Vanwege dat vermogen sta je met één been in beide werelden en kun je een baken van vrede worden voor de creaties van beide zussen.

Dat wil niet zeggen dat je immuun bent voor magie,' zegt ze geruststellend tegen me. 'Je bent uit magie geboren, dus je zult er altijd op een of andere manier mee verbonden zijn, maar alleen de oudste vormen van magie hebben effect op jou.'

Alsof ze haar woorden kracht wil bijzetten jaagt ze een elektrisch geladen stroompje door de kamer dat zo hard bij me aankomt dat ik naar lucht hap.

'Wat is er?' vraagt Hudson, die achterdochtig van de Feeks naar mij kijkt.

'Een kleine demonstratie van wat ware magie kan aanrichten,' antwoordt ze kalm. 'Ze mankeert niets.'

'Ik mankeer niets,' echo ik, ook al voelt het alsof al mijn zenuw-einden zijn geëlectrocuteerd.

Er zijn heel veel dingen die ik wil vragen. Houdt het in dat ik echt zo anders ben dan de anderen als ik soms denk? Komt het doordat de waterspuwers zo goed als volledig van de aarde zijn verdwenen dat alles in rap tempo onbestuurbaar dreigt te worden, zowel in de mensenwereld als in de bovennatuurlijke wereld? En zo ja, is het dan aan mij om het evenwicht te herstellen?

Oppervlakkig bekeken lijkt het een absurd idee. Er was een tijd dat er vele duizenden waterspuwers op de aarde rondliepen. Nu zijn het er bij mijn weten slechts twee, van wie er een gevangenzit in

een grot en bijna krankzinnig is geworden van eenzaamheid. Hoe moeten wij in vredesnaam alles herstellen wat er fout is gegaan?

Het is nogal wat om te verwerken, om over na te denken, om me zorgen over te maken en om mee om te moeten gaan. En daar is nu geen tijd voor, niet zolang de Feeks me aandachtig gadeslaat. En ook niet zolang al het andere in mijn leven onbestuurbaar dreigt te worden. Jaxon, Cyrus, mijn gevoelens voor Hudson...

Op dit moment is het net alsof ik op een veel te hoge evenwichtsbalk loop. Eén verkeerde beweging en ik val er niet alleen af, maar spat ook in duizenden stukjes uiteen. Ik voel dat mijn borst wordt samengeknepen, dat mijn hart als een gek bonst en dat mijn maag zich omkeert. *Nee, nee, niet nu. Ik kan nu geen paniekaanval gebruiken.*

Ik haal bevend adem en weet ondanks mijn dichtgeknepen keel uit te brengen: 'Als ik met één been in zowel de wereld van chaos als die van orde sta, waarom kan ik dan bij het eerste teken van conflict geen adem halen?'

'Dat is een uitstekende vraag.' Ze glimlacht en ook deze keer lachen haar ogen niet mee. Nadat ze me een paar minuten heeft zien worstelen met mijn ademhaling zwaait ze met haar hand en het is alsof de bankschroef wegvalt die om mijn borst geklemd leek te zitten. De lucht stroomt in mijn longen en de paniek die me zo-even nog in de greep had lost op.

Ik zou haar graag willen vragen hoe ze dat deed, maar ik heb al genoeg zwakte getoond. Daarom kijk ik haar recht aan en stel de andere vraag die in mijn hart brandt. 'Als waterspuwers evenwicht moeten brengen en immuun zijn voor beide kanten, waarom hebben ze dan de Tweede Grote Oorlog verloren? Hoe kan het dat ze bijna zijn uitgestorven?'

De Feeks haalt haar schouders op. 'Tja, hoe gebeuren dergelijke dingen? Verraad.'

'Verraad?' herhaalt Hudson het woord dat me diep schokt. 'Door wie?'

'De waterspuwerkonink,' antwoordt ze. 'Van wie anders kan verraad zo'n verwoestend effect hebben?'